

[Adolph Sørensen.]

lig, forsvarlig og, efter vor opfattelse, rigtigst mulig løsning af problemerne. Dette til-sagn har vi fra konservativ side efterlevet. Vi har til enhver tid været rede til at møde og rede til at forhandle. De udsættelser af møderne og udskydelser af afgørelser, der har været tale om, har stort set været foranlediget af regeringspartiets repræsentanter og har formodentlig været dikteret af ønsket om at sikre sig fornøden tid eller mulighed for at foretage gruppebehandling af dette og hint problem eller måske af andre nødvendige hensyn — det kan jeg ikke udtale mig om; men det er da iøvrigt de respektive gruppers soleklare ret at forlange fornøden tid til overvejelser og gruppebehandlinger, og vi har intet ønske om at anfægte den socialdemokratiske gruppes ret i så henseende heller. Den oprindelige udvalgsformands, det ærede medlem hr. Per Hækkerups, beklagelige ulykkestilfælde og den oprindelige næstformands, det ærede medlem hr. A. C. Normanns, nødvendige delegationsrejse kan og vil formentlig heller ikke blive lagt nogen til last, men det har vel ganske naturligt i nogen grad brudt kontinuiteten i udvalgsarbejdet for en lille tid og måske også givet anledning til, at udvalgsarbejdet i nogen grad har fået et lidt uortodoks forløb under ledelse — ret ofte — af den højtærede økonomi- og arbejdsminister, hvad vi forøvrigt ikke anser for særlig ønskeligt, ej heller rigtigt. Denne bemærkning har ikke adresse til ministerens person, men er naturligvis af rent principiel karakter.

Er det nu imidlertid overhovedet berettiget at tale om, at arbejdet i udvalget er trukket længe ud? Jeg mener det ikke. En sådan tale kan kun være berettiget, for såvidt man mener, at der ikke er behov for nogen egentlig og grundig udvalgsbehandling, når der i en sag ligger et kommissionsarbejde forud, hvor der altså er en kommissionsbetænkning at bygge på. Men dette kan ikke være rigtigt og heller ikke rimeligt. Hvis det, som et eller andet flertal i en kommission er nået til enighed om,

måske gennem kompromisser, uden videre skal sluges rått og ophøjtes til lov i ufordøjet tilstand, hvad bliver der så tilbage af det høje tings opgave, som er og vel også altid skal være den at udforme den lovgivning, som folkettingen har og bør have det hele og fulde ansvar for? Jeg siger dette, fordi det ofte, også overfor os i udvalget, har været anført som argument mod vore betænkkeligheder — dem har vi haft mange af og, det vedstår vi, har vi stadig en del af — at når der dog havde været flertal i en sagkyndig lærlingekommission om dette eller hint, burde det vel også alene af den grund gennemføres. Udvalgets ærede ordfører var forøvrigt inde på betragtninger af lignende karakter her i dag. Med al ærbødighed at melde iøvrigt, så har jeg nu ikke en sådan blind og ubetinget respekt for begrebet den højeste sagkundskab, at jeg vil forpligte mig til blankt at acceptere, hvad den måtte være nået frem til. Der er også noget, der hedder livets mådehold og fornuftens krav, som jeg mener det i alle tilfælde og i alle forhold er sundest at tilgodesee.

Hvis man ser tilbage over lærlingelovgivningens historiske forløb, er der heller ikke noget som helst, der berettiger til påstanden om utilbørligt smøleri i forbindelse med det stedfundne udvalgsarbejde, tværtimod. Det har altid taget mange år at gennemføre lærlingelovgivning og revisioner heraf. Loven af 1889 var 14 år undervejs. Om loven af 6. maj 1921 forhandlede der i rigsdagen i mere end 2 år. 1937-loven gennemførtes ganske vist i sidste omgang i lyntempo fra 27. januar til 6. maj 1937, hvilket forøvrigt, jfr. sp. 6757 i rigsdagstidende for 89. ordentlige samling, synes at have haft sin særlige årsag deri, at alle forhandlinger fornemmeligst ses at have bestået i en række ja, ja og nej, nej fra den daværende socialministers side. Men det er dog berettiget at bemærke, at arbejdet på og forhandlingerne omkring 1937-loven påbegyndtes allerede i rigsdags-samlingen 1924—25, i overensstemmelse iøvrigt med en revisionsbestemmelse herom i loven af 6. maj 1921,